

[Energiministeren]

her sammenhæng. Jeg beklager. Og der kan heller ikke blive tale om at imødekomme hr. Duetoft med hensyn til a-kraften. Det tror jeg heller ikke hr. Duetoft forventer.

Men samarbejde med CD er vi selvfølgelig altid parat til. Det kan jo være, at det, når vi ikke kom så hurtigt i gang med det samarbejde om denne sag, som der kunne være gode grunde til, skyldtes, at de første signaler fra hr. Duetoft, mens han var fjernt fra landet, med hensyn til naturgasredegørelsen var meget kritiske, det absolut mest kritiske, der kunne opdrives på dette tidspunkt. Det var ikke sådan, at jeg kunne se, at der virkelig var stemmer at hente i en forhandling.

Men o.k., lad os genoptage snakken om det, og jeg tror, der er gode muligheder for, at vi kan enes om en række ting.

Ellers har jeg vist berørt de væsentlige spørgsmål, som hr. Duetoft var inde på.

Jeg takker for fru Inger Stilling Pedersens indlæg og hendes bemærkninger om fremtidsvisionerne. Dem synes vi da også selv der er lidt af i energihandlingsplanen. Det skal der være. Vi skal skue nogle år frem for at tage bestik af, hvad vi kan forvente os.

Jeg deler også de synspunkter, som fru Inger Stilling Pedersen kom med om vedvarende energi og den sikkerhed, vi skal have, når vi beslutter os for f.eks. mølleplaceringer og den slags. Det er klart, der er hensyn at tage. Nu er det jo sådan med naboens hund og naboens vindmølle, ikke sandt – det er ikke de bedste, de smukkeste, de rareste. Så jeg tror stadig, at et godt middel imod disse vanskeligheder er, at man køber sig en anpart i en mølle; så ligger det straks lidt anderledes med synet på den type anlæg.

Men sammenlagt synes jeg, jeg har grund til at udtrykke min tilfredshed og glæde over de bemærkninger, der er faldet her i dag. Det tyder på, at den sammenhæng, de udviklingsperspektiver, der er i dansk energipolitik, kan fortsættes, og at vi nu kan få forstærket en klar miljømæssig profil. Der har været en miljømæssig profil over energipolitikken, men nu kan den forstærkes på områder, som den internationale debat ustanselig fokuserer på.

Vi har nu med denne handlingsplan markeret, at Danmark fortsat er i front, når det gælder om at leve op til de internationale forpligtelser, og vi gør det på en måde, synes jeg, hvor vi ud-

trykkeligt gør det til en del af handlingsplanen, at det skal ses i international sammenhæng, idet det både er markeret, hvad regeringen vil arbejde for internationalt, og hvad regeringen vil arbejde for nationalt.

Men jeg tror stadig på, at man ikke får nogen international gennemslagskraft med synspunkter af den art, hvis ikke vi selv ved praktisk eksempel viser, at det er fornuftigt, og at der kan opnås store resultater.

Der er nu udsigt til, at hvor vi igennem de sidste 15 år med en vækst i bruttonationalproduktet på 30 pct. har kunnet holde stort set uændret energiforbrug, selv om bruttonationalproduktet er steget med 30 pct. – i de østeuropæiske lande er det omvendt – bliver det nu en vanskelig, men ikke uoverkommelig opgave i de næste 15 år med en fortsat ca. 30 pct.s vækst i bruttonationalproduktet at få et faldende energiforbrug, nemlig et fald på ca. 15 pct., som planen viser, med de deraf følgende meget positive miljømæssige effekter. Det synes jeg er en ambitiøs, men ikke urealistisk målsætning at gå efter.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg skal berolige energiministeren og sige, at vi ikke har noget imod at spille oppositionens rolle; det var ikke sådan ment. Det er måske meget godt, at der faktisk ikke kun er den brede, kvælende enighed omkring energipolitikken, der gør, at man ikke rigtig får diskuteret tingene. Derfor var det måske nok så meget faconen, der undrede.

Det, jeg egentlig kom herop for at sige, er, at ligesom i »Store Klaus og Lille Klaus«, hvor Store Klaus ikke kan lide degne, så er der altså også ministre, der åbenbart ikke kan lide EF.

Jeg husker godt for 1 år siden, da vi diskuterede energiafgifter. Da måtte den nedsættelse på energiafgiften på benzin, der blev gennemført, ikke hedde, at det var første skridt i retning af en EF-harmonisering. Det skulle hedde, at det var af hensyn til grænsehandelen, man gjorde det. Jeg var sådan set nærmest ligeglad, om man kaldte den det ene eller det andet, for resultatet er jo det samme. Og så har vi den altså igen i dag: Nu må det ikke være en EF-harmonisering.

Men hr. minister, jeg må altså henholde mig til side 86 i planen »Energi 2000«, hvori der står følgende: